

денъ, сетне се упъти за Вакарелъ, отъ дето бързо се спусна презъ Новоселци за София. Когато стигна до с. Горубляне, Василий се научи, че въ селата Лозенъ, Панчарево и Урвичъ има български войводи, които стоятъ въ своитѣ кули спокойно и не знаятъ, че гърцитѣ идатъ съ страшна войска да нападнатъ главната твърдиня Срѣдецъ (София), която бѣ срѣда на пѣтищата, що се кръстосватъ отъ Дунава за Македония и отъ Цариградъ за Нишъ и Бѣлградъ. Съ единъ силенъ ударъ Василий искаше да стане господаръ на София, да разкъса България на две и подиръ това да иде въ Македония.

Василий II предъ Софийската крепостъ. —

Докле боляритѣ изъ Софийско поле се научатъ и разбератъ, че голѣма неприятелска войска се приближава, докле събератъ своитѣ дружини, ето византийската конница долетѣва, пресича всички пѣтища и заобикаля града. Изплашенитѣ селяни и граждани се разбѣгватъ и бързо се изпокриватъ или задъ градскитѣ стени, или изъ околнитѣ села. Децата веднага били прибрани, натоварени на коли заедно съ дрехи, храна и добитѣкъ, та право въ дилитѣ на околнитѣ планини. Едни навлѣзватъ въ долинитѣ на Стара планина къмъ Курило, Локорско и Кремиковци, други заминаватъ къмъ Владая между Витоша и Люлинъ, трети презъ с. Бояна, покрай Момина кула, се завиратъ въ пазвата на Витоша, въ прекрасното скривалище нагоре по Боянската рѣка до водопада, а горубленчени избѣгватъ по Искѣра къмъ Кокаляне и крепостъта Урвичъ въ завоя на рѣката.

Полеето около София остана пусто. Василий II пристига съ цѣлата си войска, заема височинитѣ на Лозенецъ, (— сега при семинарията, до военното училище